

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2853/2018
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Бранислава Босиљковића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Весна Петковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Дарко Вићић, адвокат из Владимираца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 955/17 од 21.12.2017. године, у седници одржаној 27.06.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 955/17 од 21.12.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 955/17 од 21.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Коцељеви, П 1854/15 (2012) од 27.10.2016. године, исправљеном решењем истог суда П 1854/15 (2012) од 12.02.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете плати 26.264,00 динара са законском каматом почев од 08.10.2015. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 133.400,00 динара са законском каматом од 27.10.2016. године до исплате, док је одбијен захтев за исплату још 12.231,00 динара на име трошкова поступка. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка од 106.500,00 динара са законском каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 955/17 од 21.12.2017. године, ставом првим изреке одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, док је ставом другим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади штете коју је тужилац претрпео на усеву кукуруза од дивљих свиња, а побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев уз примену материјалног које не одступа од правног схватања израженог у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, али и да одлука о захтеву за накнаду штете увек зависи и од чињеничног стања утврђеног у току поступку и на коме је судска одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете, поднета је 22.02.2012. године, а решење којим је поступак окончан, је стављено ван снаге решењем од 01.09.2015. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 26.264,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду изнето, односно да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић